

In memoriam Szentkuti András (1957–2013)

A hazai onkológia egyik emblemikus személyisége távozott közülünk, akinek élete, munkássága példával szolgál számunkra. Az gyakori karriermodell a mi szakmánkban, hogy valaki kutatóként vagy klinikusként vált át a gyógyszeriparba, az nagyon ritka azonban, hogy a versenyszférából visszatér a daganatkutatásba, márpedig Szentkuti doktor ezt választotta. A kilencvenes években egyik motorja volt a hazai onkológiának az emlőrák modern célzott terápiájának bevezetésével, szakmai feltételeinek kialakításával. Már ekkor feltűnt felkészültségével, tudásával, ami annak volt köszönhető, hogy patológus és szülész-nőgyógyász szakvizsgákkal rendelkezett. A kétezres évek közepén határozta el, hogy enged szívének, és visszatér a tudományos kutatáshoz, amire mindig is vágyott, gyakorlatilag diákkörös kora óta. Ő is észrevette, hogy az új, korszerű angiogenezisgátló szerek alkalmazásának legnagyobb problémája a markerek hiánya, illetve hatékonyságuk monitorozása. Sikeres EUREKA pályázat elnyerésével nemzetközi kollaborációban vezette a kutatásokat, melyek ígéretesek, és remélhetőleg nem fognak megtörni legerősebb motorjának elvesztésével.

A sors különös fintora, hogy éppen az általa kutatott betegség támadta meg, amit becsvágyó kutatásához hasonlóan személyes kihívásnak élt meg. Példamutató racionalitással kezelte betegségét, próbálta azt megérteni és támogatni saját terápiáját. Betegen is utolsó leheletéig másokra figyelt: aggódó családjára és kollégáira. Példamutató emberi erőt mutatott betegen, a küzdelem elvesztésének biztos tudatában is. Betegágyában sem adta fel a szakirodalom követését, a tudományos gondolkodást, felelősséget érzett az általa már be nem fejezhető programért, melyet már csak az égi magasságból tud követni. Most már a mi felelőségünk álmának megvalósítása: egy korszerű eljárás kidolgozása. Bár személyét elvesztettük, szelleme, emberi példája még sokáig adhat számunkra támaszt és segítséget mindennapjainkban.

Tímár József